

Til § 2.

Angaaende denne Bestemmelse henvises til foranstaaende Bemærkninger vedrørende den rette Forstaaelse af „Midtstrømslinien“ m. v., Pagina 9 ff.

Til § 3.

Ifølge den gældende Lovs § 2, 2det Stykke, der svarer til Bestemmelsen i denne Paragraf, er der hjemlet Ret til at lade visse faste Fangstindretninger, der ikke lader et saadant Rum aabent, som i § 2, 1ste Stykke, fastsat, vedblivende bestaa dog med Forpligtelse til at holde aabent for Fiskens Gang en vis Tid af Døgnnet eller fra Lørdag Aften til Mandag Morgen i Tiden fra 1. Oktober til 1. Juli. Det er ikke klart, hvad der har begrundet den forskellige Behandling af de i den nævnte Lovbestemmelse omhandlede Tilfælde. I første Punktum henvises til, at der skulde være drevet Fiskeri med saadan Indretning „i Henhold til den ældre Lovgivning“, altsaa en Lovgivning, der er ældre end Loven af 4. Maj 1907. Bestemmelsen er gaaet uforandret over fra Loven af 26. Marts 1898 om Fiskeriet i ferske Vande. Der maa altsaa i hvert Fald være tænkt paa en Lovgivning, der ligger før denne sidste Lov. Den tidligere Lov af 5. April 1888, § 50, hjemlede imidlertid den, der „ved denne Lovs Ikrafttræden havde erhvervet Ret til i et Vandløb at anbringe Indretninger for Fiskefangst... der ikke lader et saadant Rum... aabent for Fiskens Gang op og ned“, Ret til kun at holde aabent fra Solopgang til Solnedgang, „for saa vidt han ikke kan godtgøre at have særlig Hjemmel for Vandløbets Afspærring, men i alle Tilfælde skal han fra Solnedgang Lørdag Aften til Solopgang Mandag Morgen holde samme aabne“.... Ved „ældre Lovgivning“ maa herefter altsaa forstaaes Lovgivningen inden Lov af 5. April 1888. Men selv efter at dette Tidspunkt er fastslaaet, er det uklart, hvori den i denne Lov og derefter i de følgende Love gennemførte Sondring mellem Hjemlen „i Henhold til den ældre Lovgivning“ og „særlig Hjemmel“ bestaar. Udtrykkene i Lov af 5. April 1888: „Har Nogen ved denne Lovs Ikrafttræden allerede erhvervet Ret til“ og „kan godtgøre at have særlig Hjemmel for Vandløbets Afspærring“ skulde synes i Virkeligheden at betyde et og det samme.

I § 56 i det Forslag, der blev udarbejdet af den af Indenrigsministeriet i 1873 nedsatte Fiskerikommission, hedder det:

„Tidligere lovlig anbragte Indretninger

for Fiskefangst (Aalekister, Laksegaarde, Ørredtøner o. a.), der ikke lade et saadant Rum aabent for Fiskens Gang i Vandløbet op og ned, skulle fra Lørdag Aften Kl. 7 til Søndag Aften Kl. 7 holdes aabne, hvis de ere faststaaende, eller optages, hvis de bestaa af løst Redskab. Denne Bestemmelse gjælder dog ikke for Fiskegaarde, hvis Ejere ifølge lovlig Adkomst have særlig Ret til alt Fiskeri i vedkommende Vandløb.“

I Motiverne hedder det herom: „Ved Slutningstilføjelsen i § 56 er der sigtet til Fiskegaarde, der maatte have særlig privatretlig Hjemmel til udelukkende Benyttelse af Fiskeriet i et Vanddrag med Ret til at forbyde eller afspærre andet Fiskeri.“

Herved kastes noget Lys over Forholdet. Det synes heraf at fremgaa, at der ved den første Hjemmel tænkes paa dem, der under (ikke i Henhold til) den tidligere Lovgivning faktisk upaatalt har drevet Fiskeri med Afspærring, idet det ikke let kan tænkes, at der ved egentlig Lov skulde være hjemlet nogen enkelt eller enkelte en saadan Ret, uden at det maatte blive et Privilegium, der ganske maatte sidestilles med særlig „privatretlig Hjemmel“. Dette bekræftes ganske af de Forhandlinger paa Rigsdagen, der gik forud for Loven af 26. Marts 1898, i hvis § 2 den tilsvarende Sondring, som ovenfor paavist, er opretholdt.

Under 2den Behandling i Landstinget udtalte Landbrugsministeren den 23. Februar 1898, jfr. Landstingets Forhandlinger Sp. 1401, bl. a. følgende: „Jeg tror, at det ærede Udvalg har haft Ret i her at sige, at man ikke kan have erhvervet Ret til at anbringe faste Fiskeindretninger, uden at denne Ret netop er „særlig Hjemmel“, som omhandles i andet Stykke... og man kan derfor ikke give forskellige Regler for denne erhvervede Ret og for den „særlige Hjemmel“, idet Udtrykkene i Virkeligheden ere synonyme. Jeg tror, at det ærede Flertal har haft Ret i at sige, at denne „Ret“ maa forstaaes at referere sig til det Forhold, at en fast Fiskeindretning er anbragt i Henhold til den ældre Lovgivning, men uden nogen som helst særlig Hjemmel dertil.“

I Overensstemmelse hermed blev Udtrykkene fra Lov 5. April 1888 ændrede i Lov 26. Marts 1898, dog at der kun benyttedes Udtrykket „i Henhold til den ældre Lovgivning“ uden Angivelse af, hvad „ældre“ betød eller med den forklarende Tilføjelse „uden særlig Hjemmel“, og Forholdet er selvfølgelig, som ovenfor antydet,